

תת"ע 7531/01/13 - מדינת ישראל נגד אטי זבולוני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

10 פברואר 2014

תת"ע 7531-01-13 מדינת ישראל נ' זבולוני
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

מאשימה

נגד

אטי זבולוני

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום, המייחס לה שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית, בעת שהרכב היה בתנועה. עבירה בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

נסיבות האירוע, בהתאם לכתב האישום, היו כי ביום 14.7.2012 בשעה 18:25, נהגה הנאשמת ברכב פרטי מסוג "מזדה" שמספרו 86-747-59, (להלן - **רכב הנאשמת**), בצומת הרחובות ז'בוטינסקי ו- הרב שך בבני ברק, בתנועה על רחוב ז'בוטינסקי ממזרח למערב.

על פי גרסת התביעה, אותה שעה היה השוטר דורון בסטיקר (להלן - **השוטר**), בניידת שעמדה ברחוב ז'בוטינסקי בצומת עם רחוב הרב שך מכיוון מזרח (להלן - **הצומת**), תוך המתנה לאור הירוק ברמזור. בשלב זה הבחין השוטר, באמצעות מראת התשקיף המרכזית בניידת, ברכב הנהוג בידי הנאשמת המגיע מכיוון מזרח, היינו מאחוריו בכיוון נסיעתו, ותוך כדי נהיגה, הנאשמת אחזה בטלפון נייד בידה השמאלית, כשהוא מוצמד לאוזנה השמאלית.

על פי כתב האישום, השוטר הבחין בנאשמת בהגיעה לכיוונו ממרחק של כ-25 מטרים בנסיעה בנתיב הימני. ובהגיעה לכיוון הרמזור, הורידה את יד שמאל עם מכשיר הטלפון מטה. כשהגיעה הנאשמת לצומת, התבקשה על ידי השוטר לעצור אחרי הצומת. משנעצרה הוסברה לנאשמת מהות העבירה.

בכתב האישום צוין, כי היה יום בהיר וראות מצוינת, וכי לנהגת לא הייתה אוזניה באוזן.

בתגובת הנאשמת לרישום הדו"ח, נרשם: "**בזמן שעמדתי לא היה לי פלאפון ביד אלא בתוך התיק ואף אתה שמעת צלצל שהפלאפון בתוך התיק. תציין שיש דיבורית ברכב תציין שיש לי אוזניות בלוטות' של מוטורולה**".

העבירה הינה מסוג ברירת משפט והקנס המוטל עליה הינו בסך של 1,000 ₪.

הנאשמת כפרה בעובדות כתב האישום ונוהל דיון הוכחות.

עמוד 1

מטעם התביעה העיד השוטר, אשר ערך את הודעת תשלום הקנס, וזו הוגשה, בצירוף שכתוב לדו"ח כעדות ראשית (1/ת), בהתאם להוראות סעיף 27(א)(1) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

לאחר שעיינתי בראיות ובעדויות שהובאו בפני, הגעתי להחלטה כי יש להרשיע את הנאשמת בביצוע העבירה זאת מהטעמים הבאים:

1. בתגובתה בדו"ח טענה הנאשמת כי **"בזמן שעמדתי"** מכשיר הטלפון לא היה בידה, אלא בתוך התיק. לחיזוק טענתה זו, הוסיפה הנאשמת וטענה כי גם השוטר בעצמו שמע צלצול **"כשהטלפון בתוך התיק"**.

שתי טענותיה אלו של הנאשמת, אינן סותרות במאומה את האישום המיוחס לה, ואת תיאורו העובדתי של האירוע על ידי השוטר. שכן השוטר ציין בדו"ח כי הבחין בנאשמת כשהיא אוחזת במכשיר הטלפון **"תוך כדי נהיגה"**, בנסיעתה לעבר הצומת המרומזר בו הוא עמד. השוטר אף ציין במפורש כי הבחין בביצוע העבירה בעת כשרכב הנאשמת בתנועה ו**"מגיע לכיוון הצומת"**.

יתר על כן, טענותיה אלו של הנאשמת על פי תגובתה בדו"ח, מתיישבות במלואן עם המתואר בדו"ח השוטר, לפיו כשהנאשמת הגיעה לרמזור **"הורידה את יד שמאל עם הפלאפון מטה"**.

בעדותו, ציין השוטר כי **"..לא ראיתי אותך ברמזור אדום, ראיתי אותך מגיעה לפני, בנסיעה לכיוון שלי.. אני כבר ברמזור ממתין לאור ירוק ואת מגיעה.."** (פרוט' עמ' 6 שורות 10-11).

2. הטענה כי החפץ אותו אחזה בידה היה **"מראת איפור קטנה בקופסא שחורה"**, נטענה על ידי הנאשמת לראשונה בבית המשפט, בעת תגובתה להקראת כתב האישום (פרוט' עמ' 3 שורה 19).

בתגובה לדברי השוטר בעדותו, כי ראה אותה לפני הגעתה לצומת כשהיא אוחזת בטלפון. הודתה הנאשמת כי היא לא יודעת מתי השוטר הבחין בה לראשונה ובלשונה: **"אני כמובן לא יכולה לומר לך מתי ראית אותי ומתי לא.."** (פרוט' עמ' 6 שורה 14). אולם הוסיפה וטענה: **"..אבל אם ראית אותי, לא ראית אותי מדברת בטלפון נייד, אלא מחזיקה ביד משהו שדומה לטלפון נייד ועם מראת הצד שלך והמרחק שהיינו, יש סבירות גבוהה מאד שטעית וחשבת שזה טלפון"** (פרוט' עמ' 6 שורות 14-16). כלומר, לפי גרסא זו הנאשמת החזיקה את החפץ עוד בעת נסיעתה כשהתקרבה לרמזור, ועקב המרחק ביניהם, טעה השוטר וסבר כי החפץ הוא טלפון נייד.

בשלב זה, ולאחר שבית המשפט הזהיר את הנאשמת כי יכול ומעובדות האירוע (על פי המתואר על ידה) עולה עבירה של אי החזקת ההגה בשתי ידיים וכן נהיגה בחוסר זהירות. ציינה הנאשמת **"אני החזקתי אותו רק ברמזור"**. והוסיפה: **"זו מראת איפור קטנה בקופסא שחורה"** (פרוט' עמ' 6 שורה 24).

בהמשך הסבירה הנאשמת את הצורך לשימוש במראה, בניתוח אותו עברה כשנה וחצי לפני האירוע, עקב קרע ברשתית. בשל כך, טענה הנאשמת, **"אני סובלת לפעמים מיובש נוראי בעין ויש לי הרגשה של גרגירים לפעמים"** (פרוט' עמ' 6 שורה 26).

3. הטענה כי החפץ שאותו אחזה בידה היה מראת איפור, נטענה כאמור לראשונה רק בבית המשפט. אין כל זכר לטענה זו בתגובת הנאשמת בדו"ח.

הטענה השנייה, בדבר הניתוח אותו עברה, נטענה לראשונה על ידי הנאשמת רק בבית המשפט, במסגרת עדותו של השוטר. טענה זו לא נטענה בתגובתה לדו"ח, ואף לא בתגובה להקראת כתב האישום.

לעניין זה, בתחילה, בתגובה לדברי השוטר בעדותו: **"..גם נושא המראה, כל מה שאמרת אני רשמתי ופה לא ציינת לרגע את המראה.."** טענה הנאשמת: **"ציינתי בפניך אבל אמרתי את זה בעל פה במעמד מתן הדו"ח"** (פרוט' עמ' 7 שורות 15-17). בהמשך, בחקירתה הנגדית, משנשאלה הנאשמת מדוע לא העלתה טענות אלו במעמד תגובתה לדו"ח, השיבה כי: **"אמרתי לו שהחזקתי את המראה כי הייתי חייבת לשים טיפות עיניים. לא יודעת מה הוא רשם, לא הבנתי שום דבר ממה שהוא כתב.."** (פרוט' עמ' 9 שורות 16-17).

אני סבורה כי השוטר אכן רשם בתגובת הנאשמת בדו"ח את טענותיה, כפי שהן הועלו בפניו. כך צוינו מפי הנאשמת טענותיה ש"הטלפון לא היה ביד אלא בתיק", וכן טענתה ש"אף אתה שמעת צלצול שהפלאפון בתוך התיק", וכן נרשמו הנחיותיה לרישום, כלשונן: **"תציין שיש דיבורית ברכב"** וכן **"תציין שיש לי אוזניות בלוטות' של מוטורולה"**.

הנה כי כן, השוטר לא נמנע מלרשום טענות שונות שהעלתה הנאשמת כתגובה לדו"ח, תוך ציטוט הנחיות הרישום. לטעמי, הסיבה לכך שהטענה כי החפץ אותו אחזה היה מראה, והטענה בדבר הטעם להזדקקותה לה, לא נרשמו בתגובתה בדו"ח, הינה כיוון שטענות אלו לא הועלו כלל על ידה במעמד רישום הדו"ח.

אשר על כן, טענות אלו הינן "טענות כבושות" שמשקלן מועט.

4. משנשאלה הנאשמת מדוע נדרשה להשתמש במראת איפור דווקא, ולא במראה המרכזית ברכב, או במראת סך השמש. השיבה כי **"המראה של האוטו מגדילה והמראה שלי הקטנה נוחה לי"** (פרוט' עמ' 26-27). הסבר זה תמוה בעיני, לא הוסבר על ידי הנאשמת מדוע לצורך הסתכלות בעין, לא ניתן להיעזר במראה מגדילה, הדעת נותנת את ההיפך מכך.

5. הנאשמת ציינה כי היא סובלת לפעמים מ"יובש נוראי בעיניים", ובהמשך ציינה כי **"זה קורה לי לעיתים קרובות ולפעמים אני גם צריכה לשים טיפות מיוחדות שהרופא נתן לי"** (פרוט' עמ' 6 שורות 27-28).

יצוין כי הנאשמת נמנעה מלתמוך במסמכים רפואיים כל שהם, את טענותיה באשר לניתוח אותו עברה. מועדו, מהותו, הקשר בין קרע ברשתית לתחושת יובש בעין, מרשם רופא לטיפות הנטענות, או כל מסמך אחר.

זאת ועוד, המצופה מנהגת המודעת לבעיה ממנה היא סובלת, ולאפשרות להזדקק לשים טיפות, כמתואר על ידי הנאשמת, הוא כי אם היא חשה בבעיה, כמתואר על ידה, עליה לבדוק ולטפל בכך, רק לאחר שהיא עומדת בצד הדרך, ולא במהלך נסיעה.

אם תתקבל גרסת הנאשמת כי אחזה במראה רק בעת עצירתה ברמזור, עולה מכך שהשוטר טעה לאורך כל הדרך. הוא

טעה כשהבחין בה מתקרבת לרמזור בעודה מחזיקה בטלפון הנייד, הוא טעה כשראה אותה נעצרת לידו ברמזור ומורידה את היד השמאלית שאחזה בטלפון הנייד, והוא אף טעה כשלא הבחין כי בעת שהנאשמת עמדה ברמזור החזיקה במראה מול פניה לצורך זילוף טיפות עיניים. יצוין כי אין כל אזכור לפעולה כזו בדברי השוטר, אשר הייתה לו נקודת תצפית טובה לעבר הנאשמת, היות ועמד משמאלה ברמזור.

6. הנאשמת טענה כי ברכבה מותקנת דיבורית "**וזה גם מצוין בדו"ח**" (פרוט' עמ' 7 שורות 7-8).

אולם בדו"ח לא נרשם כממצא מפי השוטר, או כממצא שאומת על ידי השוטר שאכן יש דיבורית ברכב, אלא כתגובת הנאשמת מפיה: "**תציין שיש דיבורית ברכב**".

הנאשמת נמנעה מלהוכיח את טענתה זו באמצעות מסמכים, דוגמת אישור רכישה/התקנה של הדיבורית, או צילומים של הדיבורית המותקנת ברכבה.

זאת ועוד, אליבא הנאשמת, די בהימצאות הדיבורית ברכבה כדי לשכנע את השוטר שטעה, שכן בהינתן הדיבורית "**..אין לי צורך לאחוז בטלפון..**" (פרוט' עמ' 7 שורות 10-11).

דא עקא, יש פעולות נוספות אותן ניתן לבצע, תוך אחיזה אסורה במכשיר, לבד מדיבור, דוגמת קריאת מסרונים, דבר המתיישב עם תיאור הנאשמת כי אחזה בחפץ "**מול הפנים שלי**" (פרוט' עמ' 7 שורה 4). על כן אין בטענה זו, גם לו הוכחה בפניי, כדי ללמד על אי ביצוע העבירה.

7. הנאשמת טענה בעדותה שיש לה גם אוזניית בלוטות' ולדבריה: "**..הראיתי לו את שתיהן..**".

משהשיב השוטר כי "**לא הייתה לך שום אוזנייה באוזן וגם ציינתי את זה בדו"ח**", שינתה הנאשמת גרסתה ואמרה: "**הייתה דיבורית, אני לא צריכה אוזנייה**". (פרוט' עמ' 7 שורות 10-13).

8. השוטר ציין בדו"ח, באופן מפורש, כי בעת שהבחין בעבירה הוא היה בניידת. תיאור זה עומד בסתירה לטענת הנאשמת בעדותה, לפיה השוטר "**..נהג ברכב רגיל ולא משטרתי..**" (עמ' 8 שורה 9), אולם הנאשמת נמנעה מלעמת את השוטר בחקירתו, עם תיאורו זה בדו"ח.

9. בבית המשפט העלתה הנאשמת לראשונה טענה לפיה "**יש לי חלונות כהים באוטו**" (פרוט' עמ' 8 שורה 26). כתמיכה לכך שהשוטר לא היה יכול לראותה מבצעת את העבירה המיוחסת לה.

ראשית, זו "**טענה כבושה**" שלא נטענה ולו ברמז בתגובתה לדו"ח. יצוין כי בנוגע לכך, לא נטען על ידי הנאשמת בעדותה, כי עוד במועד האירוע העלתה טענה זו בפני השוטר, אך זה נמנע מלתת לה ביטוי ברישום תגובתה.

שנית, הנאשמת לא תמכה טענתה זו בראיה כל שהיא, דוגמת אישור רכישה/התקנה של חלונות כהים, או בצילומים כל שהם של חלונות הרכב.

שלישית, טענה זו, גם לו הוכחה, אין בה כדי ללמד על אי הבחנת השוטר בביצוע העבירה, שכן השוטר ציין במפורש שהבחין בביצוע העבירה במראת התשקיף האמצעית, היינו דרך השמשה האחורית ברכבו, ודרך השמשה הקדמית של רכב הנאשמת. אין כל טענה שמי משתיהן הייתה כהה.

לא למותר לציין, כי השוטר ייחס לנאשמת אחיזת טלפון בידה השמאלית, בסמוך לאוזן שמאל. דבר אותו ראה הן באמצעות מראת התשקיף המרכזית ברכבו, בהביטו דרכה אל רכב הנאשמת שנסע מאחוריו, והן בהמשך, בהגיע הנאשמת לנתיב הנסיעה שמימין לו ונעצרה לידו בצומת, אז גם הבחין בנאשמת כשהיא "**מורידה את יד שמאל עם הפלאפון מטה**". הנאשמת עצמה לא חלקה על תיאורו של השוטר לפיו הניידת עמדה והמתינה ברמזור, בעוד רכבה התקרב גם הוא לרמזור כשהוא מימין לניידת. במצב זה, כשהניידת עומדת משמאל לרכב הנאשמת, הייתה לשוטר נקודת תצפית טובה לעבר ידה השמאלית של הנאשמת.

בסופו של יום, ולאחר שהזהרתי עצמי מפני הרשעה על סמך עדות יחידה, אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום, עקב כך שנתתי אמון בגרסתו המפורטת של השוטר אשר לא נסתרה בפניי, לכך אוסיף את הכשלים שנפלו בגרסת הנאשמת, את טענותיה הכבושות ואת הימנעותה מלתמוך אף אחת מטענותיה בראיות כל שהן.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ד, 10 פברואר 2014, במעמד הנאשמת ובא כוח התביעה.